

Arbejde, hvilket Udvalget havde fundet rigtigere. Jeg er nu af den stik modsatte Mening i denne Henseende, idet jeg tror, at Utdrivningsforlagets Bestemmelse med Hensyn til Sigerens Udfald vil have en meget uheldig Virkning. Sjør havde vi jo en Diskussion i samme Retning om en anden Sag med den ærede Indenrigsminister. Jeg gaar ud fra, at en offentlig Politisag, hvor Dommeren skal oplyse hele Sagen, bliver oplyst lige godt for begge Sider, men det er ikke uvigtigt, om man i en Lov siger: Den Paagjældende skal være fri, naar det ikke bevises, at Arbeidet er fket med hans Vidende eller Willie, eller om man siger: Han skal straffes, naar det ikke oplyses eller godtgjøres, at Arbeidet er fket uden hans Vidende og Willie; thi Forskellen er den, at man saa godt som aldrig vil kunne overbevise den Paagjældende, naar han er en god Benægter, om, at Arbeidet er fket med hans Vidende og Willie. Jeg vil derfor meget foretrække den Redaktion, som Lovforslagets § 19 har. I det Hele kan jeg ikke ret paaføjnne Grundene til Udvalgets Utdrivningsforflag til § 19; thi jeg tror, hvad da ogsaa er udtalt af den høitærede Indenrigsminister, at den Sammendragning, der er fket af Lovforslagets §§ 18 og 19, inavere er uheldig, ligesom jeg heller ikke finder Udnadelsen af at sette en Minimumsbøde henfigtsmæssig, eller Nedsættelsen af Maximumet for Bøder fra 100 til 50 Rd. heldig. Naar man læser Utdrivningsforlagets andet Stykke, vil man indse, at mangen Dommer maa og vil forstaa det saaledes, at der skal idømmes Arbeidsgiveren og Forældrene eller Børgerne lige høi Straf. Det kan nu aabenbart aldrig være Meningen, men der staaar „samme Straf“; altsaa skal den samme Straf, som Arbeidsgiveren bliver idømt, ogsaa idømmes Forældrene eller Børgerne. Smidlertid vil man mangen Gang have Anledning til at idømme Arbeidsgiveren en Bøde af 100 eller 50 Rd., naar han har forset sig flere Gange før, medens man vistnok ofte vil finde det høit ubilligt, om Forældrene eller Børgerne, hvis Forseelse forholdsvis kan være saare ringe, skulle idømmes den samme Bøde. Jeg kan som sagt ikke se, hvad der opnaas ved denne Sammendragning af Paragraferne, da jeg med den ærede Indenrigsminister godt kan forstaa det sidste Punktum i Lovforslagets § 18. — Hvad der egentlig bragte mig til at begjære Ordet, var en Yttring, der faldt fra den ærede Ordfører om Politimestrenes Stilling til Lovforslaget. Jeg skal nu ikke komme dybt ind herpaa, men blot sige, at jeg ikke kan gaa ind paa, at Politimestrene — og her taler jeg noget disses Sag; thi man kan ikke forlange mere af Folk, end de kunne overkomme — skulle føre et saadant detailleret Tilfyn med Fabrikkerne og Værkstederne, som den ærede Ordfører vil have det. I Kjøbstæderne kunne de maaste gjøre det, men da vi have en

stor Mængde Fabriker ude paa Landet, kan jeg ikke forstaa, hvorledes Herredsfogderne eller Politimestrene paa Landet skulle kunne føre et jevnligt Tilfyn med alle disse; i alt Fald vil det være meget vanskeligt for dem. I det Hele taget kan jeg ikke Andet end godkjende den Betragtning om Tilfynet, der findes i Lovforslagets 4de Afnit. Jeg har ikke opfattet Spørgsmaalet og heller ikke den ærede Ministers Udtalelser med Hensyn til den omtalte Direktør saaledes, at denne skal være en selvstændig Embedsmand, men jeg har i Henhold til Motiverne anset det for et nødvendigt Mellemled mellem Ministeren og Arbeidsinspektørerne. Hvis man vilde udelade dette Mellemled, vilde man faae det kuriøse Tilfælde, at Ministeren blev en Slags Kontorchef for et særligt Departement for Arbeidsinspektørerne, som i alle Henseender skal have deres Instruxer og Befalinger direkte fra Ministeren. Det blev et Kontor med Ministeren som Chef, og det tror jeg ikke gaar an. Paa den anden Side at lade dem handle fuldstændig hver for sig uden at lade dem gaa op, om jeg saa maa sige i en Enhed, i Direktøren, tror jeg ikke vil være heldigt, og de Garantier, der ere giene med Hensyn til Lønninger og Antal, ville vistnok tilstrækkelig blive paaføet gjennem Finansloven. Det forekommer mig overhovedet ikke heldigt, at det ærede Udvalg har foreslaaet at stryge alle tre §§ 13, 15 og 16. Hvad § 15 angaar, synes jeg ikke, at der er nogensomhelst Grund til at stryge den, og med Hensyn til § 16 maa jeg gjøre Indsigelse mod den Betragtning, der kom fra den ærede Ordfører, at en Inspektør skal kunne reise omkring i Landet uden Legitimation. Netop i en saadant Stilling som den, her er Tale om, hvor han kan komme i Berøring med en stor Mængde forskellige Mennesker, som just ikke ere meget inde i Lovgivningen, og hvor det kan tænkes at have stor Interesse for en eller anden Mand at faae en Udsættelse med den Inspektion, der skal finde Sted, tror jeg, at han maa have det i sin Magt at tiltvinge sig en øieblikkelig Afgang. Vil man udslette § 16, vil Følgen blive den, at naar en Arbeidsinspektør kommer til en stærdig Fabrikherre eller til en god Benægter, hvad man nu vil kalde ham, vil han øieblikkelig sige: „Jeg kender Dem ikke“, og derved skaffe sig en Udsættelse af nogle Timer eller Dage, — jeg gaar ud fra, at Politimesteren ikke kan skaffe Inspektørerne Afgang, naar de ikke have Legitimation — og derved vil Tilfynet maaste ikke blive, som det skalde. Jeg tror, at det er nødvendigt, at de Paagjældende i disse Forhold, hvor de ikke ere uniformerede som andre Embedsmænd eller paa anden Maade tilhøndegive deres Stilling, maa have en Legitimation. Jeg kan saaledes paa ingen Maade finde, at man bør lade § 16 udgaa, hvilken Mening man saa vil have om § 13. At indskrænke In-